

10. szám.
Március 7. 1874.

Megjelenik minden **szombatnapon** másfél iven sokféle képekkel ellátva.
Ejőfizetési ár: Egész évre jan.—decz. 8 frt, 6 óra 4 frt. 3 óra 2 frt.
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárúsnál. **Kiadó-hivatal**: Pest, barátok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja**: 4 hasábos nonpareille sor 10. kr.
Hirdetések felvételnek: Az I. nemzetközi hirdetési irodájában **Láng Lipót és társa, Budapestben, FÜRDŐ-UTCZA 1. sz. a.**

XXVI. kötet.

„URAK A PÁPOK.“

A házasság, miként tudjuk, isten dolga
Azért nem kap abból semmit is a szolgálta —
Az úr ő szolgálát akarván kimélni,
Nem engedi őket házasságban élni —
Melynek miután a nő Ádám bal fele:
Jobb oldala nincs; hát — mit nyernének vele?

Ismert dolog, hogy a házasság igája
A jámbor férjeket mikéint megrongálja —
Hogy szenved ez alatt gazdag úgy mint szegény.
Boldog a férfi, kik soh' se volt vőlegény! —

Ezért rendelé az ur szent szolgálainak,
Hogy csapodár nőknek öök békét hagyjanak —
S a szent házasságot ajánlják másoknak;
De a foguk abban ne kopják magoknak.

Mit is ér az a sok cifra nyomorúság,
Hol kevés az öröm; de sok a bosszúság —
Hol az esketésen kezdve — körülbelül —
A jó úgy mint a rosz, mind csak pénzbe kerül;
S papnak és mesternek a stolát, s tizedet
Inderect adóként holtodíg fizeted!

Igaz, hogy bennünket azzal vigasztalnak:
Lesz majd mézeshét — mi nem dukál a papnak!
Lesz ám: — de gyakran a fulánk van a mézben,
Mely kárt tesz az isten adta egészségben!

A sok édességtől elvásik a fogad, —
S maródinak érzed idő előtt magad!

Hátha még rád hárul az isten áldása
S leszen családodnak megszaporodása,
Lesz concert is, melyet hallgatni unalom!
Bezzeg elhagy akkor végkép a nyugalom.
Aztán jö a doctor - és patikakontó, —
Ajbisthé, pipithé, mind egészségrontó, —
Köménymag, czukorfüst, s isten tudja mi még?
Miken felüdüljön az uj emberiség.

De csak most kezdődik még a baj igazán
Ha nő a kis fiú, — serdülni kezd a lány.
A hózelira már krinolinot kell venni —
S pónin vágy az urfi iskolába menni —
Nojszen! csak most gyűl meg igazán a bajunk,
A fizetéseknel feláll minden hajunk!
Varrótü! kötötü! czérna, selyem kelme —
Ezekre Darius kincse is el kelne!
Hát még a sok smizli, manset — steifrok-mieder
Nem csoda, ha olykor a papa zuwieder!
A fiu meg most már tánczórákat veszen;
Korrepetál, még is — secundában leszen!
Emendálnia kell hát a rosz calculust,
Külömben nem hallhat az egyetemen just!

S ha nem sikerül a Maturitátsprüfung :
 Azt mongják, el mehet, er ist uns noch zu jung.
 Most élte éve már tizenkilenczedik,
 Császár katonáit éppen ekkor szedik —
 Hát az armádjához kéne berukkolni
 S helyette im megint az atya rukkol ki —
 Hogy ne legyen kedves családjának hija :
 Tizenkétszáz forint ennek az ő dijja — !
 Tessék a multság! — hol van a mézes hét?
 Nem érezzük többé annak édességét?
 Pedig fiúnk még csak Beamter sem leve
 S lányunknak még mindég kisasszony a neve!
 Legalább az a rosz fiu házassodnék, —
 Egy jó párthie sokat helyre hozhatna még.
 De ő sem akar, mert divatkórnak hódol :
 Gyöngéd Verhältnissben él egy masamóddal!

Ily kinos életet élvén, a ki nőszül,
 Nem csoda idejekorán ha megöszül.
 S alig szolgált ki egy capitulációt,
 Tiszta lelke már megunta e földi jót!
 Bujában ilyenkor, vajh! mit csináljon hát?
 Megtartja keserves — ezüst lakodalmát!
 Az aranyat bizony ritka ki meg éri.
 A sok bú gond, — előbb sirjába kíséri!
 S ha kivételképpen — meg is érte volna :
 Strupirt ő már akkor, sánta, vak, és béna!

Ily sok máhleüröktől akarta isteni
 Parancsával az Úr szolgálit védeni.
 Midőn tiltá nekik a szent házasságot,
 Készítvén számukra több más boldogságot! —
 Seminariiumok porát hogy lerázta,
 S tudományyal magát szépen felruházta —
 Kilép az ifjú pap a szép külvilágba,
 Földig érő selyem reverendájába —
 Nem kell neki ductor, a ki őre legyen,
 Merre szemével lát maga is el megyen, —
 S a hol csak jár, neki mindenütt hódolnak!
 Utczán a gyermekek kezét is csókolnak! —
 Most már jegyben van — de nem földi arával,
 Szövetséget kötött ég menyasszonyával,
 Tehát a lakzit is meg kell tartania
 Diákul ennek a neve: Primitia! —
 Sógor, koma, rokon, — ekkor összegyűlnek,
 A szentelt pap körül tisztos sorban ülnek,
 Zene szól — pördül a táncz, a torok ázik —
 Minden meg van csak a menyasszony hiányzik.
 De se baj! hisz az is ott kandikál távol,
 A mennyország egyik titkos kapujából —
 Kit ugyan e földön soha el nem érhet

Hozzá csak siron túl, másvilágon férhet,
 De legalább élte csupa merő virtus :
 Holta után illik a fejére — mirtus! —
 Most beáll egy tisztos öreghez káplálynak
 Disze, czimere lesz a plébániának, —
 Úgy él falun mint egy városi gavallér,
 Üti is markát sok arany, s ezüst tallér —
 Paszita, disznó tor — lakzi, bárhol, mindég
 Tisztelendő káplán úr az első vendég —
 Vegyes társaságban főhely őt illeti,
 Farsangos módon azt meg megnevevetteti —
 Ismerik állását, hogy nem lehet párjok
 Tudj' Isten! még is csak — szeretik a lányok!
 S ha egyszert feljutott az ugorka fára
 És szert tesz egy zsiros jó plebániára
 Ki nagyobb úr mint ő? — A pinczéje teli,
 Kenyere jó — s egész falu süvegei.
 A keresztelestől hasznot húz magának,
 Mi feles költségbe kerül az apának.
 S ha meg hal a gyermek — bár ez gyászos eset :
 A circum dederunt megint új kereset.
 Hát még a' Te deum? ha egy ifjú párnál
 Mint eskető fungál ott a szent oltárnál.
 És ott rájok adja atyai áldását —
 Kérvén gazdaságuk elszaporodást —
 Ábrahám — Izsák és Jakob istenétől :
 Szép stola jár ezért völegény zsebéből!
 Na aztán a mézes hetek már eltelnek,
 És a házas felek váló perre kelnek,
 Nem kell, ha egységet akar köztük tenni,
 Se Villafrankába — sem Zürichbe menni —
 Otthon marad köztük s ha már mást nem tehet,
 Ki békíti őket, de csak úgy, ha lehet!
 Ha — nem: tehát szépen tovább utasítja —
 Ott van a szentszék, az majd eligazítja.
 Így aztán csak meg él, senkire sincs gondja —
 »Jobb élni, mint égni« Pál Apostol mondja.
 Se fia, se lánya — jól telnek a napok,
 Denique csak igaz : hogy urak a papok!
 Lassanként megszűkül a reverendája,
 Szép habzó vörös öv tekeredik rája —
 S ha még most főispanyigtatás is volna :
 Szent igaz, hogy régen táblabíró volna;
 Zöld asztalhoz ülne tanácsban — csak az kár,
 Hogy e tisztos butor többé nem divat már!
 Kortest is vezetne restellatióra,
 Csak a kakuk azt is el ne vitte volna!
 Hej ha az a sok jó volna, mind meg volna
 Én édes Istenem; be jó dolga volna!

Ily szent, nemes pályán tekintvén az égre,
 Mert a pap is ember — megöregszik végre,
 Női, felizmosodik körülötte nyája —
 Ez az ő igazi hű familiája! —
 Kiket keresztele, mind embernyi ember már
 A legifjabbik is bíró pálczával jár!
 Hát a kántor fia, kinek keresztyája,
 Angáriáját már a financztól kapja —
 S öcsce, ki oly pajkos volt az iskolában
 Tiszt ur már a császár armádiájában,
 Mindenki tiszteli a nemes aggastyánt
 Ki mindegyikkel mint gyermekével úgy bánt,
 Ezt meggyógyította, azt pénzzel segíté,
 Amazt a rosztól jó utra terité,
 Itt kiegyenlité két ellenfél perét —
 Amott vigasztalta a bánat emberét! —
 S ki végórájában küzde a halállal
 Üdvöt osztta néki kegyteljes szavával!
 S ha egy tiszteletben így megöszült férfi
 Szent hivatalának ötven évét éri;
 Csoda-e ha e szép sorson kiki örül —
 S hű szeretetével fogja őt mind körül?
 Mely mivel szent igaz, s tiszta szivben kelt bér,
 Gyémántos koronák fényinél többet ér!

Ily tisztelet, ilyen szeretett egyesít
 E ritka ünnepély napján minket is itt,
 Édes jó öregünk szivélyes körében
 Részt veendők az ő magas örömében —
 Hogy isten kegyéből megéri e napot

Melyen prima helyett nagy secundát kapott
 De oly jutalom ám ez, milyet ritkán kap
 Még a primás is; bár ő csak eminens pap,
 S melyért közülünk és ha hogy rajta állna
 Ugy hiszem, kiki kész szivvel repetálna!
 Mit mondjak még, az ily hosszú fényes utat
 Legjobban bírálja a boldog öntudat
 Azért most imádván Isten nagy hatalmát
 Üljük vigan gazdánk arany lakodalmát!
 Ki önkényt választott élete párjával
 Ötven évi tisztos szent hivatalával
 E hosszú időn át soh'se perlekedett;
 Sok világi házasság erről példát vehet!
 Esküjök szent vala — egymást meg nem csalák
 A házasság életnek szép példáját adák —
 Váló pert kezdeni soh'sem akarának
 Egymás iránt példás hűséggel valának.
 Ily hű párért kiki emelje poharát!
 S ha szeteti cseppig igya ki a borát!
 A Commandó: Készülj! tölts! ivásra készen!
 General de charge-unk pedig imez léssen:
 Agg vőlegényünket az isten éltesse,
 Secundából még egy Tertiába vesse!
 Adjon nekünk még sok ilyen boldog napot,
 S az egyháznak több ily derék magyar papot!*

*) Derék veterán beszélyírónk, a jó öreg Kovács Pál köszöntötte fel e magyaros, jóízű humorral írt költeményben — egyik pap barátját, ennek ötven éves jubilauma alkalmával.

Tallérossy Zebulon levele Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Nó mozd megpróbálom magamat divatozs zsanerba. Irom magának aesopusi mesét, amiről Greguzs barátom semit nem tudja, mert nincs van benne se golya se szamar.

Tehat volt nekem eczer valamikor egy drága jó barátom, valahol a Hegyalyan. Ötvenkit varmegyiben ő volt a leghiresebb boros gazda. Olyan pincze volt neki a hegybe, mint kassai székes egyház. Soxor ő megcsinalta azt a juxot, hogy összehita jó barátokat borkostoloba, amikor aztan azala manöverel ilt, hogy bornak mindig még ezutan gyűtt a java.

Bizony aztan enek a fogazsnek rendesen az let következise, hogy tinyek csalhatatlan lo-

gikaja meggyözte minket arul, hogy vilagon semi se nem alando, legkevesebbé pedig a labunk. Mindannyiszor tulajdon szemekkel meggyözöttünk világ forgandosagarul. De azir mas kor mig izz csag kimentünk alapos tudomanyt szerezni magunknak, hogy miként forog a világ?

Törtint eczer, hogy borkostolas a tarsasagot nagyon kritizalo hangulatban talalta. Gazda barátom felhozta pincziből finom, kristaly kiknyelüt. »Hiszen jó, jó, monta tarsasag, de nincs meg neki az a aroma, ami muskotalynak.« Akor aztan hozta muskatalyt. »Na hiszen megjarja ez izz, de nincs van benne az a torokba kireczkedő zamat, a mi bakatorba.« Hozta az-

tan bakatort. »No ez már aztan pompas, de nincs bene az a tűz, mint szamorodniba.« Kap-tunk szamorodnit. »Ez már aztan minden kri-kan felül van, csaghogy keveseb bene van abul a csukortartalombul, ami aszunak vilaghirt szerezte.« Meggyütt aszu. »Istenek izs Olym-puson rosza-bat itak enil, az volt közvileminy csak az a baja, hogy nem lehet belüle olyan nagyot nyelni, mint kocsis borbul. Pedig ha azt nem lehet, akkor nem ír semit.«

— No, mondot gazda egiszen neki kesere-dve, majd hozom én nektek olyan bort, ami-bül akorat lehet nyelni, mint kocsisbul, aromas lesz mint rizling, zamatozs, mint bakar, erős, mint szamorodni, is ides, mint aszu, csak var-jatok, mingyart gyüvök.

Fel izs merült nemsokara, mint Neptun, pincze torkabul, öliben nagy hatitczés palasz-kal. Legelőször izs nekem nyujtota szinig telt poharat.

Megitam. Hanem, tekintedezs barátom! szaszor inkább elvesznim szomjan, mint hogy belim szoricsanak valaha belüle még egy poharal. Volt aba vitriol, petroleum, kulimaz, meg apro tövises malaczok csukamajolajba az-tatva. De lenyeltem, le in. Is csinyaltam hoza ides kipe-t. »No már eben csagugyan minden van, ami jó.« Ugy adtam oda poharat maso-diknak.

Megita az izs. De mig ita, egiszen felnyar-salta engemet dühös szemivel. Oztan az izs csinyalta ides kipe-t, kit felé törülte bajuszat megforditot tenyerivel. »Na, még ilyet íletem-

be nem itam!« S nagyot csetintve nyelvivel ata poharat odab.

Igy ment az vigig. Mikor az utolsonak is kijutott a jobul, akkor egymásra nitzünk mirge-sen, is mintha öszebesziltünk volua, neki sza-latunk falnak, is elkeztünk azt a körmeinkel kaparnyi eszeveszetten.

»Aaau! mit ata nekünk az a gazember! Segicsig! gyilkos! meg mirgezte minket!«

Gazda pedig hasat fogta ugy kaczagta. »Lurkok, gizenguzok! Ne filyetek! nem lesz semi bajotok! egy kizs csikarhas meg görce-gyomor, semi mas! nem vot aba mireg. Ha-nem azt a hatfile bort, a mi külön-külön nem volt nektek elig jó. — összeöntötem. Kiknye-lüt, muskatalyt, szomorodnit, bakart, aszut, meg karczost, hogy egyik potolya ki, a mi ma-sikbul hibazik. Mindegyikből egy iczét. Azt gondoltam, hogy eltalalom gusz-tusotokat!«

Jaj veszet fikom teringete, no ugyan elta-lalta!

... Kivancsi vagyok nagyon, hogy milyen lesz az a fusio vagy coalitio. De in nem kaparom többet falat, annyit mondhatom! Elig volt nekem akkor az eczer öszekevert sokfile bort inya.

Különben mindenkinek jó appetitust kiva-nom s maradok tekintedezs barátom uramnak

alazatos szolgálja

T. Z.

Expertus Rupertus borkostolo.

A vacsora párt

elhatározta, hogy a kormányt csak oly egyéniségekből akarja alakítani, kik már nevéükben garanciáját nyujtják annak, hogy a párt alapelveihez hívek marad-nak. Mint értesülünk, a párt már meg is állapodott a kö-vetkező listában:

Elnök: *Szakácsi.*

Államtitkár: *Majoros.*

Igazságügy: *Boros.*

Államtitkár: *Borléa.*

Belügy: *Szomjas.*

Államtitkár: *Halasi.*

Oktatásügy: *Bornemissza.*

Államtitkár: *Ivánka.*

Kereskedelem: *Vay.*

Államtitkár: *Buttler.*

Közlekedés: *Forgács.*

Államtitkár: *Fazekas.*

Földmivélés: *Almásy.*

Államtitkár: *Szilvay.*

Pénzügyminiszter: *Svarcz.*

Államtitkár: *Beteg.*

Tárca nélküli minisz.: *Kuba.*

Államtitkár: *Széky.*

A VAS EMBERNÉL.

Könnyű volt excellenciádnak ekkorára nőni a burkosoknál,

de jöjjön le hozzánk miniszternek, csak hat hónapra, majd meglássa minő kis ember válik belőle.

Interpellatio a nemzeti színház igazgatójához.

Azt már láttuk, hogy koronás fők, választófejedelmek viszik Leydeni János után a koronázási jelvényeket, nem különben neki a slegpjét.

Azt is tapasztaltuk, hogy hercegek, nemes urak, markgráfok, lovagok, zászlósok és egyéb előkelőségek, ha a »Prófétában« le akarnak ülni, magok kénytelenek hozni magoknak széket, asztalt, enni és inni valót s ha fölkelnek ök, a hercegek, markgráfok stb. sajátkezűleg takarítanak el mindent s a színpalak közt talán még le is mosogatnak a lakoma után, nem állván rendelkezésükre semmiféle szolgáló:

Kérdjük az igazgatóságot, van-e tudomása arról, hogy a szolgálók, fegyverhordozók stb. a »Prófétából« hová lettek?

S ha nincs: hajlandó-e elismerni, hogy az opera rendezése körül nagyon »Böhm«-ül vagyunk?

Orvosi nyilatkozat

Alólírt, az érdekelteket ezennel értesitem; hogy pár hónapokon át — saját gyógytáramból — 5—6000 angol font gyógyszert (sterling) pazaroltam el minden látható eredmény nélkül a kezelésem alatt levő betegre (Magyar kölcs. bizt. bank)

Tekintve hogy veszélyes betegsége (a deficit) ugvis gyógyíthatatlan; gyógyszereimet (a pénzt) tovább pazarolni nem akarván, részemről beszüntetem a gyógykezelést.

Kelt Budapesten 1874. évi februárhó 17-én

Dr. Bárány Baldácsy Antal

a »Magyar kölcsönvévő és a károsultakat csak biztató bank« gyógykezelő orvosa

A folyosón.

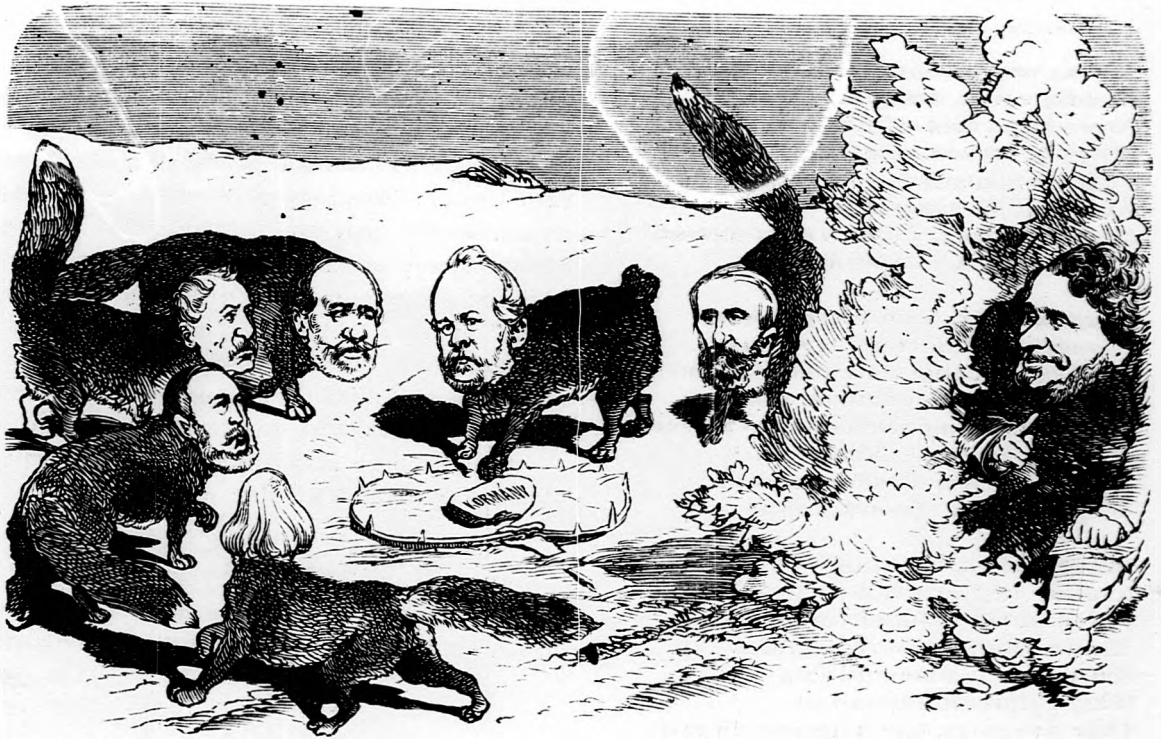
- A. Mit tartasz te a vacsorapártról?
 B. Nem párt az!
 A. Hát mi?
 B. Consortium.

Báró Jézuska Kálmán álmodozása két szék között.

Megirtam a Messalinát, tehát értek a drámához, tudok szabadon fantázirozni a klaviron, tehát értek az operához, báró is vagyok, a »szent széknek« már ugysis hű lovagja vagyok; mi hiányzik még, hogy ebbe a másik székbe is bele üljek?

A RÓKALES.

Vadász. Szeretném látni, bele megy-e valamelyik?

Farkatlan róka. Én bizony neki megyek, hisz ugy sincs már több félteni valóm. A mi volt, az ben maradt az előbbeniben.

A kaszinó Széchenyi-lakomájáról

t. laptársunk a »P.N.« egy felköszöntést hoz Pista gróf ajkairól. Miután ott elferdítve közölték, az »Üstökös« tiltakozván az efféle meghamisítások ellen, siet közölni az eredeti szöveget saját harczterí tudósítójának gyorsirati feljegyzései nyomán. Ime:

LEMENT az ég. Pachdon! akachom mondani: Lement a nap. De csillagok nem jöttek. Csak a gázlámpa s a szivachom ég.

A nagy Vöchösmachtí Sándochnak ez a sohajtása jut eszembe, mikoch a napcha fekintek, a ságha napcha, mely azécht ságha, mecht ichigykedik, hogy ezt a szép toasztott nem ő mondhatja el, Deák Fenchenczche.

Azt tachtja a magyach, hogy a magyach mágnás dölyfös. És igaza van. Van neki miche dölyfösnek lenni. Öseiche. Gchóf Hunyoch, báchó Magyarach, Álmos vicomte, heczzeg Áchpád, dechék magyach mágnások

voltak, nevet, czimet, kochonát hagytak öchökül a magyach mágnásnak. Azért hát joggal lehet a magyach mágnás dölyfös.

A pachasztnak nem hagytak semit. Azécht sajnalom én Deák Fenchenczet, aki olyan dechék embech pedig, hogy nem bannám, ha mágnás lenne. De nem akach; én mégis megvagyok vele elégedve, s ha jelen volna megvechegetném a vállát, hogy »bchávó Fechi! te chád még szép jövő váchakozik, ha igyekezni fogsz.« Ez buzditani fogná őt.

Én ugyan abban a gyanuban állottam az apám előtt, hogy baloldali vagyok. De tudom, hogy a tévelygő fiu megtéchése neki is több öchömöt okoz, mint száz igazhitű jobboldalinak machadotté: azécht legyen meg neki ez az öchöme. Maidenspechemet tehát azzal fejezem be, hogy éljen Deák Fenchencz!

A MADÁR FIAIHOZ.

Alkalmatlan alkalmi költemény Éles Miskától.

**Száraz szájjal, szomjazó ajakkal,
Meddig ültök, drága madarak ?
Nines talán még elfeledve a hal,
Melylyel egykor megraktátalak.
Vagy ha nincsen és nem éget többé
Az a régi jó étvágyatok :
Próbáljuk meg, vajjon vissza jött-é ?
— Fiaim, csak vacsoráljatok !**

**Nagy az inség. Koldus téreinken
A szegénynek nem jut egy falat.
De ti esztek, nem készültök innen,
Esztek foglyot, osztrigát, halat.
— Más táborban másként szól az ének,
Meg nem értik a ti hangotok,
Melylyel engem dicsőítenétek . . .
— Fiaim, csak vacsoráljatok !**

**Beszéljetez arról az időről.
Amikor még nem volt deficit,
S hivatalból, vasutból, erdőből,
Mindegyitek kapott egy piczit.
Épen annyit, a mennyi elég volt,
Hogy áldjanak unokáitok,
S bár az ország, bár a nemzet éhholt :
— Fiaim csak vacsoráljatok !**

**Számotokra itt a régi fészek,
Jobboldalnak ez a tábora,
Itt van itthon, úgy mint Windischgrätz-
nek**

**Táborában egykor Ausztria.
Ugy tennétek én velem, mint tettek,
Azok a miniszter társak ott,
Kik alólam két széket kiszedtek ! ?
— Fiaim csak vacsoráljatok !**

Országgyűlési tudósítás.

A ház asztalán mindenféle véka, melyek »Kirchenlichteket« takarnak, lat, font, mázsa, öl, rőf, mértföld, köből, vödör, pint, itcze és halbszajtli. Nagyon szomorú valamennyi

Napirenden van a méterrendszer.

Elnök hét egész és nyolcz tized órákor megnyitja az ülést.

A szélső bali második decuria élén feláll Sanyi bá és sír.

Mikor a jelen javaslatnak a ház asztalára letételéről értesültem, igen megörvendettem neki, mert azt re-

méltem, czinkotai kalap alá fog vonatgatni az itcze. Azonban megolvastván, e reményemben megcsalottnak lenni találtam magamat. Eddig csak a korcsmáros által találtam magamat ilyennek lenni, most meg a törvény is azt pártfogolja. Ezred, százezred, milliomodrésze egy akónak, pintnek, kortynak ! Hiszen az meg se kottyán egy magyarnak. Adta francziája, ha neki elég, érje be vele ; de ne kívánja tőlünk, hogy mi is beérjük. Aztán tessék tekintetbe venni, hogy egy esztendő múlva a mostani mérték ki megy a módiból, az új mérték még nem jön módiban : milyen nagy lesz az országban a mértékteleenség ! Mekkora kár háramlik az országra, ha a boros gazdáknak el kell égetni hordóikat, amikben milliókra menő kincs hever, kivált ha teli vannak. Azok ezentúl értéktelen edények fognak lenni, mint a feneketlen kancsó, legfeljebb tüzre használhatók. — Én ennél fogva megmaradok a régi nóta mellett, mely így szól :

Egy itcze bor, két itcze bor
Megitatja magát, —

s a miniszternek kis gyermek számára sem elegendő kortyait nyelni nem érzem magamat hajlandónak lenni.

Az amerikai rendszer.

Ki ollózza a »Magyarállam«-ból.

Ám legyen ! Éljen az amerikai rendszer. Én is elfogadom azt és ohajtandónak nyilvánítom a »Magyar Állam« hasábjain. Éljen az amerikai rendszer ! de nem az éjszak-amerikai, sem nem a mexicói, sem nem a brasíliai, sem nem a granadai, hanem kissé lejjebb az Ecuador köztársaságbeli amerikai rendszer !

Ezen jeles köztársaság alkotmányos parlamentje és kormánya Jézus sz. szívének ajánlotta fel az országot ; Romának szentségtörő megrohanása és mai napig való bitorlása ellen ünnepélyesen tiltakozott ; a kereszténység közös atyjának mindaddig, míg mostani szomorú helyzete tart, az állam pénztárából évi tetemes segélyt szavazott meg.

Ezt az amerikai rendszert én is megragadom két kézzel és fennen éltetem.

Lonkay Antal *)

*) Közöljük jeles olvasásunk e szép cikkét, azzal a megjegyzéssel, hogy bizony ily rendszer mellett nem egyházat, de tiz házat is föllehetne építeni, ad majorem gloriam.

Halál a halálra!

(Röpirat.)

Előszó.

Azon kitűnő fogadtatás, melyben a n. é. közönség a »Titán nő« — című regényemet részesíté s azon soha meg nem hálálható türelem, melylyel a »Desperátus állambírói vizsga« — című színművemet végig ásitani kegyeskedeti, bátorított fel engem arra, hogy jelen »Röpiratot« a szaktudomány érdekében szólnék ereszssem. Midőn az eddig tapasztalt elismerést és pártolást jelen művem részére is ki kérem, maradok a m. é. közönségnek alázatos szolgálója.

Motto : »Apage Satanas.«

I. Nem érem fel, észszel, mi oka lehet annak, hogy a felvilágosodott 19-ik század, melynek annyi találmányokat köszönünk, még arra a gondolatra nem jutott, hogy közös ellenségünk, a halál diadalainak útját állja! ? — Hát hiába az a sok pandúr és sok csősz?

II. Ostobaságnak tartom az életbiztosító intézeteket; mert azok csak pénzt biztosítanak, — de életet nem! S mi a legfőbb, rászedik a hiszékeny emberiséget, — mert az életbiztosítás czége alatt senki életet megmenteni nem képesek! — Nagy tán a doctorokban bizzunk!? Nem!! Ezek egyetértének a halállal, ezeket kerülnünk kell! Oh boldog idő: hol késel az éji homályban? Mikor törülök el már az életbiztosító intézeteket és az allo — mint a homeb paticus orvosokat?!

III. Van egy módszer, melyet én találtam fel! Apópos! Tudja-e a n. é. közönség mi az a Charta Bianka? Nem? — — no jó! Hát tessék elképzelni, hogy mikor én szerelmes voltam egy hölgybe — (történetesen a a hölgy neve Biánka volt) — sokat ábrándoztunk holdvilágos estén a tó parton mélabús béka-brekegésen. — Óh mily boldogok valánk! Csak a kétes sejtalem, hogy mi lesz a halál aztán, — zavaró boldogságunkat!

IV. Ekkor megösküvém, hogy nem nyugszom, míg boldogságom zavarója — a halál ellen irtó háborút nem indítok.

Zárszó.

N. é. közönség! Úgy hiszem elértem célomat, s jól tudom, hogy nincs egyetlen józan gondolkozású ember, ki olvasva röpiratomát, be ne látná, hogy jogtalanságra jogtalanságot halmoz ellenségünk akkor, mikor, hol cholera, hól dög-, és marhavész, hol pestis és

fekete halál, — typhus és himlő alakjában dúl köztünk — — s nincs tudom egy is, ki ne sorakoznék zászlóm alá, melynek jelszava: »Halál a halálra.«

(Vége.)

Mennyit ér a bécsi kiállítás?

Egy magyar gróf gulyása, ki ökrökkel jött fel a bécsi kiállításra, hosszan nézi, bámulja az iparpalotában az egymásra halmozott kincseket.

A grófja kedvtelve nézi a báméskodó gulyást, végre azt kérdi tőle.

— Mit gondolsz, Miska, mit érhet ez a sok kincs?

— Bizony — válaszol Miska, fejét áhítatosan bólingatva, — bizony, méltóságos uram, nagyon sokat érhet az; de még is többet ér ennél egy csendes májusi eső.

Sürgönyváltás.

Bécs, márt. 2. Tudósítást várok Deák Ferencz állapotáról. Hallom aggasztólag beteg. — Erzsébet királyné.

Budapest, márt. 3. Semmi baj. Ebédre két borjuszelet, egy beafsteak s utána egy szivar. Kivált ez az utóbbi az egészség általános barometruma minden dohányos embernél. Krizisről szó sincs. Az én betegségem csak afféle »Schulkrankheit« a most folyó párt- és miniszterkrizis miatt, a melybe nem szeretnék beleegyedni. — Deák Ferencz.

(Bárcsak igaz volna szóra-szóra!)

Sohajtság!

Oh! mért nem teremté

Pincsinék az isten?!

Mostan ottan élnek,

Giza! az öledben.

Vagy miért nem lettem

Legalább egy ecset? ...

Csókolgatnám arczod:

Amikor kifested.

Csodabogár.

Kertész és Eisert ezt hirdetik:

»Itt kaphatók: bördöndök, faöndök, és egyéb mindenféle öndök.«

Hát a kik árulják nem »böldöndök«?

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

— Milyen jó, ha az ember néha a kalendariumba néz. (Már mért volna az olyan nagyon jó?) Hát azért, mert az ember érdekes fölfedezésekre akad benne. Így például Szlávy miniszterelnök mártius 2-án jelentette be ő felségének a magyar miniszterium lemondását. Nézem a kalendariomot, hát látom, hogy mártius 2-ka — szent Simplicius napja.

— (Igaz-e, hogy a vacsorapárt 72 tagot számol?) Vannak, akik azt mondják, hogy igaz. (No ha igaz, akkor már értem, hogy Lónyay miért nem tudja fizetni lapjai számára a subventiót.)

Isztrikucz és Naszalmicseszkul.

Isztr. No de szomszéd uram! csakugyan megváltozott a külföld véleménye felőlünk.

Nasz. Hogy érti ezt szomszéd?

Isztr. Hát úgy hogy eddig az volt a mondás rólunk hogy »nagy pipájú, de kevés dohányú nemzet vagyunk.

Nasz. Hát tán most már nem vagyunk az?

Isztr. De nem ám! Inkább most már azt tartják felőlünk, miszerint annyi a dohányunk, hogy nem is tudják hová tenni. Avvagy nem olvasta-e szomszéd, hogy a muszka császár Andrásynak dohánytartót ajándékozott?

Nasz. De mit ér nekünk a muszka császár dohánytartója, meg a külföld megváltozott véleménye, ha Franz van Löher végképen el fog törülni bennünket a földszinéről, a könyvével.

Isztr. Csak arra vagyok kíváncsi, hogy ugyan mi lesz abban a híres könyvben?

Nasz. Hát úgy hallottam, hogy az egész azon kérdés megfejtése körül forog: Hogyan egyeztethető össze a Zweikindersystemával a bakszász nevezet? A könyv kauczukba lesz kötve, és hártypapírra nyomva.

Administratio.

Főispán: Ugyan barátom, hagyjon nekem békét, én hozzám ne folyamodjék!

Kérelmező: Hát hová?

F: Hát bánom is én, folyamodjék akár az uristenhez.

K: Hiszen csak tudnám, hogy hol az iktatóhivatala.

Műfordítások.

English spoken here — Angyalok is köpnek herét.

Qui fit, Maecenas, ut laudem diversas sequentes

— Kiflit, Maecenas, hogy dicsérjem a következő verseket.

Miles ait enim — mi lesz majd az enyim.

Ne te morer, audi: Ne te more hallod.

Caro... cognomen pingui damus — Cárónak pincsi melléknevet adtunk.

Illum in alto balbutit — az illuminált bál butit.

Haud mihi sive vita — Hauck Minnie, szívem-életem.

Szerkesztői subroza.

— H. B. Kassán. Köszönjük szives sorait. A mi az ön megbotrányozását illeti, ama lap fölött, higgye, el, hogy az általános. De mindenki úgy van vele, mint minden undorító dologgal, hogy irtózik hozzá nyulni. Fellépni ellene a sértett növelédnek volna joga, miután az magánsérelemnek vétetik; másutt bizonyára a közmorál elleni sértésnek vennék s hivatalból üldöznék. Különb hála a magyar közönség romlatlan erkölcsi érzékének, az ily támadások csak a támadónak s azon ügynek ártanak, melynek védelmére szegődött. Ebben találja meg legnagyobb künhódését. A St. Gy. ur által rajzolt kép genialis, mind felfogás, mind kivitel tekintetében. S ha közreműködését megszerzethetnék, nyereségnek fognák azt tartani lapunkra nézve. Ez esetben az nban a képek nagyságának megszabásánál tekintettel kellene lenni lapunk kiterjedésére s ugy osztani be, hogy kisebb képek egy hasádba férjenek, a nagyobbak kettőt foglaljanak el szélességben. Aztán nem lehetne-e az ily képeket egyenesen fára rajzolni? Kálmán diák. Később. — Technikus dal. Nem sokat ér. — Bakszakál. Egy része bevált. — Kardos Peti. Hosszu lére van eresztve. Az efféle akkor jó, ha rövid, mint az epigramm. — Hogy hívják a budát? Jönni fog. — Mád. W. M. Egyet használunk. — Bécs. Hogy a bécsi »Tagblatt«-ban egy magyar hirdetés crimínális orthografiával jelent meg, azon nincs semmi különös. Ha jól lenne írva, akkor volna az felemlíteni méltó csoda. — Panganéta. Nem ér semmit. — Pupper. Sok konkoly közt alig egyikét tiszta szem. — Márhogy én. A görög antholog iából. Azokról a citatumokról se Plató, se Xenophon, se Thukydides nem tudnak semmit. Egyes görög szavak értelmetlen összerakása, tekintettel arra, hogy magyar mondat kerüljön ki belőle. — Karczos. Használunk belőle.

Felelős szerkesztő:

JÓKAI MÓR.

Lakása Státió utca 30-ik szám alatt.

Pest, 1874.

NYOM. AZ „ATHENAEUM“ NYOMD.

(Athenaeum-épflet.)

Hirdetések felvételnek:

LÁNG LIPÓT ÉS TARSÁ

1-ső nemzetközi hirdetményi iroda fürdő-utca

1-ső szám.

Rajzolja

JANKÓ.

Metszi

POLLAK.

Kiszámíthatlan kárt

okoz magának minden lottójátékos, ha a nélkül játszik, előbb **Orlicé R.** matematikai tanár (Berlin, Wilhelmstrasse 125.) tanácsát kikérte volna. Én is csak saját kárommal lettem okossá. Miután nagy összegeket sikertelenül feláldoztam, fölkértem a nevezett urat híres utasításai megküldeni és az által minden előbbi veszteségemet helyrehoztam.

Azért is senki el ne mulasztja, ki a lotto játékban részt venni akar, előbb a nevezett ur tanácsát kikérni, ki csekély 1 vagy 2 frt költségkárpótlás mellett, azt azonnal megadja.

Krakó.

Bilecki J.

Minden bővebbi felvilágosítással szolgál ugyanaz a legszívesebben 71

ingyen és bérmentesen

Áruház-megnyitás!

Ezennel tiszteltteljesen tudatjuk, hogy kész **fehérnemű, vázson, asztalnemű és szövött áru**

gyári raktárunkat

folyó évi **márczius 2-án** áruházunkba **váci-utca 4-ik szám** tettük át, mely tőzsomszédságban van azon házzal, melyben raktárunk 71 év óta fenáll.

Eddigi szíves pártfogásért köszönetünket mondva, magunkat további kegyeibe ajánlván maradunk mely tisztelettel

Kollarits József és fiai

„YPSILANTHOZ”.

3 6 1 5 5

Díj nélkül vételjeleket és eladásokat, fekvésesek, telkek, gyárak, vendégfogadók stb.

bérbeadását, árverések, mindennemű

keresletek, és kínálatok, családi tudósításokat stb. illető

H I R D E T É S

gyorsan és olcsón közvevőtechnék eredeti iktatási árjegyzék szerinti árak mellett.

Láng Lipót és társ. Budapest, főrdő-utca 1-ső szám.

H I R D E T É S.

A folyékonyabb pénzállás folytán a sorsjegyekre és állam-papírokra adandó kölcsönkért a kamatában

egy évre 10 százalékról 9¹/₂ százalék

árfolyamig és 2 százalék tőzsedíj mellett alábbszállítjuk. Kivánságra 12 vagy 24 havi részletekben is visszaérhető.

DEUTSCH A. és társ.

Pest, Lipót- és kalap-utca szögletén 9 sz.

